

DATO: 28.06.2024

Sagsnr.2024-337

K E N D E L S E

Sagens parter:

I denne sag har [klager] klaget over [indklagede],[by].

Klagens tema:

[Klager] har klaget over, at [indklagede] som ansvarlig for daværende juridisk rådgiver og tidligere advokat [A] har tilsidesat god advokatskik ved i forbindelse med oprettelsen af testamenter i 2007, 2013 og 2019 for hendes far ikke at have rådgivet om, at faren i henhold til et tidligere gensidigt og uigenkaldeligt testamente ikke kunne oprette testamente med de pågældende indhold, ved i forbindelse med oprettelse af ægtepagt og testamente i 2019 ikke at have sikret sig, at faren forstod de økonomiske og arveretlige konsekvenser af dispositionerne, samt ved i testamenterne at have indsat sig selv og [indklagede] som bobestyrer.

[Klager] har endvidere klaget over, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik ved at være partisk på et møde den 12. juni 2023 samt ved at lade sig udpege som bobestyrer, selv om hun befandt sig i en interessekonflikt.

Datoen for klagen:

Klagen er modtaget i Advokatnævnet den 28. januar 2024.

Sagsfremstilling:

[Klager]s forældre, [X] og [Y], oprettede den 18. april 1979 for notaren "Gensidigt og

uigenkaldeligt testamente". Af testamentet fremgik bl.a. følgende:

"3.

Hvis jeg, [X] måtte afgå ved døden før [Y], skal han ved et eventuelt nyt ægteskab, hvis skifte er nødvendigt, arve mest muligt efter mig efter den til enhver tid gældende arvelovgivning, dog mindst så meget som reglerne i dag tillader. Vore fællesbørn skal i såfald kun arve den til enhver tid gældende tvangsarv, dog højst så meget som tvangsarven ifølge gældende lovgivning i dag tillader. Ved [Y]s død i et nyt ægteskab skal mest muligt ifølge den til enhver tid gældende lovgivning tillægges vore fællesbørn, dog mindst så meget som den nugældende arvelovgivning tillader, således at hustruen kun skal arve mindst muligt efter den til enhver tid gældende lovgivning, dog højst så meget som loven i dag tillader, som den mindste tvangsarv. [...]

4.

Nærværende testamente kan ikke genkaldes eller ændres uden at begge samtykker deri, undtagen ved separation eller skilsmisse."

[X] afgik ved døden i 2003, og daværende advokat [A] bistod [Y] med skiftet efter hende.

[Y] indgik i 2005 ægteskab med [Z]. I den forbindelse oprettede de med bistand af daværende advokat [A] ægtepagt om fuldstændigt særeje for så vidt angik [Y]s formue, mens [Z]s formue blev skilsmissesæreje.

Daværende advokat [A] bistod i perioden derefter [Y] og [Z] med bl.a. udarbejdelse af gensidige testamenter af henholdsvis 13. februar 2007 og 9. oktober 2013.

[A] deponerede i foråret 2017 sin advokatbestilling. [Indklagede] har oplyst, at [A] herefter fortsatte som juridisk rådgiver i [Advokatfirma B], hvor han fortsatte med at bistå sine klienter gennem mange år med betroet rådgivning, herunder også [Y].

[Klager] har oplyst, at [Y] i perioden fra efteråret 2018 til maj 2019 blev ramt af [sygdom]. [...]

I marts 2019 henvendte [Y] og [Z] sig til [A] med anmodning om bistand til at oprette et nyt testamente, tillæg til ægtepagt og en generalfuldmagt, hvorved [Z] med omgående virkning fik fuldmagt til at råde på [Y]s vegne i alle forhold.

Ved e-mail af 8. marts 2019 til [Y] og [Z] fremsendte [indklagedes] daværende advokatfuldmægtig [C] på vegne af [A] udkast til testamente.

[A] udarbejdede tillæg til ægtepagt, hvoraf bl.a. fremgik, at [Y]s fuldstændige særeje blev ændret til skilsmisssæreje. [Y] og [Z] underskrev ægtepagtstillægget den 22. marts 2019, og [A] underskrev som vitterlighedsvidne.

[Y] og [Z] oprettede den [...] marts 2019 for notaren "Gensidigt notartestamente". Af testamentet fremgik bl.a. følgende:

"§ 2

2.1. Ved førstafdødes død skal privat indbo, der er fælleseje, forlods tilfalde den længstlevende af os. Det er dog i forbindelse med testamentets oprettelse vores hensigt hver især at udfærdige en liste over fordeling af vores respektive indbo, hvilken liste forudsættes respekteret af den længstlevende og ved sidstafdødes død af vore respektive arvinger. [...]

[...]

§ 4

4.1. Når og hvis jeg, [Y], dør først, skal der forholdes således:

[...]

4.1.3. 50% af den øvrige arv skal tilfalde min ægtefælle, [Z]. Det er mit ønske, at min ægtefælle [Z] skal have ret til kvalitativ udtagesret i enhver henseende.

4.1.4. De resterende 50% af den øvrige arv skal tilfalde mine forannævnte 2 børn, [klager] og [B] til lige deling, altså 25% til hver. Hvis en af disse måtte være afdød ved døden før mig, træder den pågældendes livsarvinger i stedet, og i mangel heraf, arver den anden af børnene, jfr. i øvrigt arvelovens regler herom for legale arvinger.

[...]

§ 11

11.1. Den af os, som bliver længstlevende, skal frit kunne ændre bestemmelserne i dette

testamente, for så vidt angår arven efter længstlevende. [...]

§ 12

12.1. Til som bobestyrer at forestå skiftet af vore boer, såvel førstafdødes som længstlevendes bo, indsætter vi herved advokat [A], [Advokatfirma A], subsidiært [indklagede], [...], mere subsidiært [advokat X].

12.2. Bobestyrerbestemmelsen falder dog bort, såfremt arvingerne kan blive enige om privat skifte, og således at boet ikke skiftes som bobestyrerbo, men med advokat [A], subsidiært [indklagede] som medhjælpende advokat ved berigtigelse af vore boer."

Ægtepagtstillægget blev tinglyst den [...] marts 2019.

[Y] afgik ved døden den [...] maj 2023.

Den 25. maj 2023 afholdt [indklagede] møde med [Z]. Af tidsregistreringen for den pågældende dag fremgår, at mødet vedrørte "*skifteform, aktiver og passiver mm.*".

Efter aftale med [Z] indkaldte [indklagede] arvingerne til et indledende møde den 12. juni 2023. [Klager] har oplyst, at både hun og hendes søster på mødet oplevede [indklagede] som partisk til fordel for [Z], og oplevede, at hun rådgav dem forkert om bl.a. arvingernes udtagelsesret.

Ved e-mail af 13. juni 2023 fremsendte [indklagede] mødereferat, ordrebekræftelse mv. til arvingerne.

Ved e-mail af 14. juni 2023 til [indklagede] skrev [klager] bl.a. følgende:

"Jeg skal hermed bekræfte modtagelsen af dit referat mv. fra vores møde i mandags. Jeg kan oplyse, at jeg har en række bemærkninger dertil.

Som jeg oplyste på mødet, har jeg meget svært ved at tro, at vores far skulle have ønsket at lave så væsentlige ændringer i sine formueforhold blot 2 måneder før [sygdom] gjorde ham helt ude af stand til selv at råde over sine aktiver. Som jeg også gjorde opmærksom på under mødet, er jeg grundlæggende uenig i din tolkning af det gensidige testamentets punkt 11, ligesom jeg betvivler, at [Z] kan modsætte sig vores udtagelsesret arvelovens § 11 Stk. 4, hvorefter en særlivsarving efter den førstafdøde ægtefælle kan overtage hvis aktivet har en særlig erindringsværdi for den pågældende. Jeg minder om, at min far ifølge testamentet havde til hensigt at udarbejde en liste, men aldrig nåede det.

Da denne proces er meget følelsesmæssig svær for mig, og jeg håber, at vi som

familie sammen kan finde en løsning, vi alle kan se os i, uden at vores forhold lider uoprettelig skade, har jeg set mig nødsaget til at antage egen advokat til at varetage mine interesser i det private skifte.

Da mine søstre og jeg langt hen ad vejen har sammenfaldende interesser, tillader jeg mig på vegne af også mine søstre at meddele, at jeg alene anser den fremsendte ordrebekræftelse relevant for [Z]."

[Indklagede] har oplyst, at hun den 16. juni 2023 meddelte arvingerne, at hun efter aftale med [Z] havde anmodet skifteretten om at blive udpeget som bobestyrer i overensstemmelse med testamentets indhold.

Ved brev af 21. juni 2023 til skifteretten protesterede [advokat Y] på vegne af [klager] mod, at [indklagede] blev udpeget som bobestyrer i boet.

[Indklagede] har oplyst, at [advokat B] på vegne af [Z] meddelte skifteretten, at hun ikke havde indvendinger mod [indklagede].

Ved skifteretsattest af 28. juli 2023 blev [indklagede] udmeldt som bobestyrer. Denne afgørelse blev påklaget af [klager] til Vestre Landsret.

[Indklagede] har oplyst, at [Z], da landsretten i september 2023 fortsat ikke havde truffet afgørelse i sagen, valgte at benytte sin ret hertil og meddelte, at hun ønskede en anden bobestyrer. [Indklagede] meddelte herefter den 13. september 2023 over for [byretten], at hun anerkendte ægtefællens ret i henhold til dødsboskiftelovens § 38 stk. 1 nr. 6, hvorfor hun erklærede sig indforstået med, at [advokat D] blev udpeget som ny bobestyrer.

[Advokat D] blev ved skifteretsattest af 29. september 2023 udpeget som ny bobestyrer. [Klager] frafaldt den 25. oktober 2023 kæremålet.

[A] afgik ved døden den 17. november 2023.

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

[Klager] har påstået, at [indklagede] som ansvarlig for tidligere advokat [A] har tilsidesat god advokatskik ved i forbindelse med oprettelsen af testamenter i 2007, 2013 og 2019 for hendes far ikke at have rådgivet om, at faren i henhold til et tidligere gensidigt testamente ikke kunne oprette testamente med det pågældende indhold, ved i forbindelse med oprettelse af ægtepagt og testamente i 2019 ikke at have sikret sig, at faren forstod de økonomiske og arveretlige konsekvenser af dispositionerne, samt ved i testamentet at have indsat sig selv og [indklagede] som bobestyrer.

[Klager] har endvidere klaget over, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik ved at være partisk på et møde den 12. juni 2023 samt ved at lade sig udpege som bobestyrer, selv om hun befandt sig i en interessekonflikt.

[Klager] har til støtte herfor bl.a. gjort gældende, at testamenterne fra såvel 2007, 2013 og 2019 er i strid med det gensidige uigenkaldelige notartestamente, som hendes forældre oprettede i 1979. Et testamente, som [A] burde være bekendt med, idet han i 2002 konkluderede, at der ikke var grund til at tilbagekalde det, og i 2003 forestod skiftet efter [X] i henhold til netop dette testamente.

[Klager] har videre gjort gældende, at bobestyrerbestemmelserne i både testamentet fra 2007, 2013 og 2019 fremtræder som en del af advokatfirmaets paradigme. Det støttes af, at testamentet fra 2019 omtaler [A] som advokat på trods af, at han deponerede sin bestalling i 2017 samt af, at indsættelsen af [indklagede] og [Advokat X] er helt generelle indsættelser uden en konkret begrundelse for, hvorfor en af de indsatte advokater skal udpeges som bobestyrer. Det bemærkes i den forbindelse, at [advokat X] aldrig har virket som advokat for [Y], og [indklagede] alene i ganske begrænset omfang. Hertil kommer, at [Z] ikke husker, at betydningen af bobestyrerbestemmelsen blev drøftet og forklaret i forbindelse med udarbejdelsen af testamenterne. Bobestyrerindsættelse af sig selv og kolleger i samme advokatfirma er reelt en begunstiging af sig selv eller det firma, man ejer

eller er ansat i. Hvis en indsættelse af en navngiven bobestyrer i et testamente skal have så vidtrækkende konsekvenser, at livsarvinger tvinges til at tåle en bobestyrer, de har mistillid til, må det i det mindste kræves, at indsættelsen af den navngivne bobestyrer er konkret begrundet, og at testator udtrykkeligt er rådgivet om bestemmelsens konsekvens. Der er intet, der dokumenterer eller indikerer, at betydningen af bestemmelsen er drøftet med afdøde, og at afdøde er vejledt om, hvad bobestyrerindsættelsen kan få af konsekvenser i en situation, hvor en eller flere arvinger ikke ønsker den pågældende udpeget som bobestyrer.

[Klager] har endvidere anført, at [A] burde have gjort sig særlige bestræbelser for at sikre sig, at [Y] til fulde forstod den økonomiske og arvemæssige betydning af ændringen af ægtepagten og testamentet, da han på tidspunktet for oprettelsen i 2019 var synligt svækket og [...] i perioden op til. Dette understreges yderligere af, at der samtidig med ændringer af ægtepagten og testamentet blev underskrevet en generalfuldmagt, der gav [Z] fuld råderet over [Y]s formue, at den samlede formue for langt den største dels vedkommende udgjordes af [Y]s delingsformue, og af, at der var tale om væsentlige ændringer i [Y]s formueforhold til fordel for [Z].

[Klager] har endvidere gjort gældende, at selv om [A] ikke var advokat på tidspunktet for rådgivningen af [Y] i februar og marts 2019, og [indklagede] ikke ses personligt at have været involveret i rådgivningen, kan [indklagede] holdes ansvarlig for den mangelfulde rådgivning udført af [A] og for daværende advokatfuldmægtig [C]'s fremsendelse af testamentet. Som principal for daværende advokatfuldmægtig [C], chef for [A] og ansvarlig ejer af advokatfirmaet har [indklagede] et ansvar for, at den rådgivning, som ydes af firmaets ansatte, ydes etisk forsvarlig og har den fornødne juridiske kvalitet.

[Klager] har videre gjort gældende, at hun og hendes søster under det første møde mellem arvingerne og [indklagede] på dennes kontor oplevede [indklagede] som partisk til fordel for [Z]. Særligt kan fremhæves en drøftelse på mødet om indbo af særlig erindringsværdi for [klager] og dennes søster. Uagtet, at de udtrykte et stort ønske om at udtage genstande af særlig erindringsværdi fra såvel deres mor og far, fremhævede [indklagede] ægtefællens juridisk ret til i henhold til testamentet at udtage indboet, uden at vejlede om børnenes ret til at udtage aktiver af særlig erindringsværdi jf. arvelovens § 11, stk. 4. Endvidere skal der fremhæves, at [indklagede], da [klager] spurgte ind til forståelsen af testamentets pkt. 11, oplyste, at [Z] kunne ændre bestemmelserne i testamentet for så vidt angik alt, hvad hun modtog som boslod og arv efter [Y]. På trods af, at [klager] på mødet anførte, at

hun var uenig i denne fortolkning af bestemmelsen, og henviste til bestemmelsens ordlyd *"for så vidt angår arven efter længstlevende"*, fastholdt [indklagede] sin tolkning og understregede det med udtalelsen, at [Z] kunne ændre arvefordelingen, *"hvis arvingerne ikke er ordentlige"*. [Klager] og hendes søster oplevede ikke blot denne udtalelse som udtryk for, at [indklagede] ikke var tilstrækkelig upartisk til at behandle boet, men også som en underforstået trussel.

[Klager] har endelig gjort gældende, at [indklagede] burde have indset, at hun på baggrund af [A]s rådgivning i forbindelse med ændringen af ægtepagten og testamentet i marts 2019 og sin rådgivning på mødet den 12. juni 2023 ikke var i stand til at yde en upartisk og habil rådgivning i forbindelse med skiftet. Hun burde derfor ikke have anmodet skifteretten om at blive udpeget som bobestyrer i overensstemmelse med testamentets indhold, og i det mindste have trukket sig senest, da [klager] via sin advokat protesterede mod udpegningen af hende.

Indklagede:

[Indklagede] har for så vidt angår klagen over [A]s bistand påstået afvisning, subsidiært frifindelse. [Indklagede] har for så vidt angår den øvrige del af klagen påstået frifindelse.

[Indklagede] har til støtte for sin påstand for så vidt angår klagen over [A]s bistand særligt gjort gældende, at hverken hun eller daværende advokatfuldmægtig [C] i 2019 ydede [Y] og [Z] rådgivning om hverken oprettelse af nyt testamente eller tillæg til ægtepagt.

At daværende advokatfuldmægtig [C] efter et møde mellem [Y], [Z] og [A] på vegne af [A] fremsendte en e-mail med et udkast til et tilrettet testamente med opfordring til at gennemgå udkastet grundigt, gør hverken ham eller [indklagede] til en juridisk ansvarlig rådgiver omfattet af reglerne om god advokatskik i den forbindelse. Hertil kommer, at [indklagede] ikke deltog i [A]s længerevarende møder med [Y] og [Z].

For så vidt angår oprettelsen af tillæg til ægtepagt og nyt testamente har [indklagede] bemærket, at [A] skrev til vitterlighed på ægtepagtstillæget under betegnelsen "juridisk rådgiver", samt at notaren få dage efter påtegnede

notartestamentet. Både [A] og notaren bevidnede således afdødes habilitet.

[Indklagede] har endvidere anført, at det, siden [A] deponerede sin bestalling, tydeligt fremgik af [indklagedes] advokatkontors brevpapir, på deres hjemmeside og i samarbejdet med hans klienter, at han nu var juridisk medarbejder og ikke længere advokat, idet hans bestalling var deponeret. Det bestrides således, at [indklagede] på nogen måde kan være objektiv ansvarlig hverken på det adfærdsmæssige eller rådgivningsmæssige plan, og slet ikke når begge de i 2019 udfærdigede dokumenter har været udarbejdet efter direkte og forudgående ønske fra afdøde og dennes ægtefælle. Det bestrides i øvrigt, at [A], som havde bistået [Y] siden 1970-erne, skulle have villet varetage andres ønsker end netop hans ønsker, ligesom det bestrides, at han ikke var i stand til at forstå, hvad han ønskede. Det var i øvrigt [Y] selv, som tog kontakt den 20. februar 2019 og bad om et møde.

[Indklagede] har videre gjort gældende, at [Y] har været klient i advokatvirksomheden siden 1970-erne, hvorfor det ikke er usædvanligt, at han ønskede, at kontoret også skulle bistå ved berigtigelse af hans bo. Kontoret har ikke et standardparadigme, som automatisk bestemmer, at kontoret skal berigtige de engang kommende boer. Til gengæld tager klienterne konkret stilling til dette spørgsmål hver gang efter en drøftelse. Hvis noget nærmer sig en standard hos kontoret, så er det, at boerne skal skiftes privat, og kun hvis arvingerne ikke kan blive enige, så kan det være kontoret, som skal bistå med dette.

[Indklagede] har til støtte for frifindelsespåstanden vedrørende den øvrige del af klagen særligt gjort gældende, at hun i relation til sin involvering i dødsboet i den konkrete sag forholdt sig til, at den efterlevende ægtefælle og afdøde i testamentet havde truffet en beslutning om, at hun skulle bistå med dette, eftersom [A] havde deponeret sin bestalling. Et sådant ønske tager hun altid alvorligt. Inden bomødet havde hun sat sig ind i testamentets bestemmelser. Hendes forpligtelse i dødsboer tager altid sit udgangspunkt i testators instruktioner og bestemmelser i et som her foreliggende testamente samt naturligvis i gældende ret.

[Indklagede] har anført, at hun på det indledende møde oplevede, at der var en fin snak om tingene, men også fra [klagers] side en overraskelse over testamentets indhold, som hun præciserede, at hun ikke havde været inde over. Hun besvarede spørgsmål fra arvingerne med udgangspunkt i sædvanlig praksis ved sådanne

sager, og hun svarede generelt og overordnet. På mødet udarbejdede [klager] og hendes søster en liste over, hvad de gerne ville udtage af indbogenstande efter afdøde, og i den forbindelse informerede [indklagede] om, at der i henhold til tillæg til ægtepagt fra 2019 var formuefællesskab ved død, og at længstlevende ægtefælle derfor havde fortrinsret til indboet, men at arvingerne naturligvis må lave aftaler, som de vil, hvis de kan opnå enighed herom. Det fremgår endvidere også af testamentets punkt 4.1.3, jf. bilag 9, at ægtefællen havde en kvalitativ udtagelsesret i enhver henseende.

Det afvises, at [indklagede] tog parti for nogen på mødet, da hendes opdrag netop var og altid er at varetage afdødes ønsker og tilkendegivelser i et testamente og dermed ikke hverken børnenes, efterlevende ægtefælles eller andres interesser ud over, hvad der fremgår af lovgivning. I forbindelse med [klagers] spørgsmål om mulige ændringer af testamentet i henhold til § 11, forklarede [indklagede], at det efter hendes opfattelse juridisk set var muligt for den længstlevende at foretage ændringer. Dette blev illustreret med eksempler. Disse eksempler er standardpraksis for at illustrere lovgivningens anvendelse og er på ingen måde ønsker, forudsigelser eller kendskab til afdødes arvinger. [Indklagede] blev på mødet opmærksom på, at et af hendes eksempler, som handlede om uoverensstemmelser mellem familiemedlemmer, blev modtaget med vrede fra [klagers] side. Det var aldrig hendes intention at fremprovokere vrede eller forværre en i forvejen følsom situation. Hendes hensigt var udelukkende at besvare de spørgsmål, hun blev stillet, med ærlige og direkte eksempler baseret på hendes erfaring. Hun beklagede efter mødet over for [klager] sit eksempel, lige som hun også beklager, hvis hendes fremgangsmåde eller de valgte eksempler har fået konsekvenser for arvingerne og deres indbyrdes forhold.

[Indklagede] har endelig anført, at [klager] efter bomødet valgte at rette henvendelse til advokat, hvorefter [Z] besluttede sig for et bobestyrerbo. [Indklagede] indsendte derfor en anmodning til skifteretten om at få udleveret skifteretsattest om bobestyrerbehandling og med hende som bobestyrer helt i overensstemmelse med afdødes ønsker og i respekt for afdødes beslutninger herom i sine testamenter fra 2007, 2013 og 2019.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 7 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Oprettelse af ægtepagt og testamenter

Daværende advokat [A] var beskikket advokat på tidspunktet for bistanden til [Y] i forbindelse med oprettelse af testamenterne i 2007 og 2013. [Indklagede] er herefter ikke rette indklagede for så vidt angår denne del af klagen.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at [indklagede] ikke har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, og Advokatnævnet frifinder derfor [indklagede] for denne del af klagen.

[Indklagede] har oplyst, at [A] på tidspunktet for udarbejdelsen af testamentet og ægtepagten i 2019 var ansat som juridisk medarbejder i [advokatfirma B]. Advokatnævnet lægger herefter til grund, at [A] var ansat hos [indklagede], og at hun som medejer af [advokatfirma B] var ansvarlig for [A]s bistand til [Y] i forbindelse med oprettelse af bl.a. testamente.

Advokatnævnet finder endvidere, at [klager] som arving efter [Y] har den fornødne retlige interesse i at klage over [A]s rådgivning i forbindelse med oprettelsen af testamentet og ægtepagten for [Y]. Advokatnævnet har herved lagt vægt på, at uanset at klientforholdet på tidspunktet for oprettelsen af testamentet og ægtepagten bestod mellem [A] og [Y], fik [klager] på tidspunktet for [Y]s dødsfald som tvangsarving en afledt retlig interesse i sagen.

Advokatnævnet finder imidlertid, at en stillingtagen til, om [A] i forbindelse med oprettelsen af testamentet og ægtepagten i 2019 i fornødent omfang sikrede sig, at [Y] forstod de økonomiske og arveretlige konsekvenser af dispositionerne, herunder testamentets bestemmelse om bobestyrerindsættelse, forudsætter en bevisførelse, der ikke er egnet til at finde sted for nævnet.

Advokatnævnet afviser på den baggrund disse dele af klagen efter beskaffenheden i medfør af § 17, stk. 1, i bekendtgørelse nr. nr. 548 af 28. april 2020 om

Advokatnævnets og kredsbestyrelsernes virksomhed ved behandling af klager over advokater m.v.

Hvorvidt [Y]s testamente fra 2019 kan og skal lægges til grund for arvens fordeling i boet efter [Y] henhører endvidere under domstolene.

Henset til, at [A] efter [X]s død bistod [Y] og [Z] i forbindelse med oprettelsen af testamentet fra 2019, der utvivlsomt stred mod det gensidige testamente fra 1979's bestemmelse om uigenkaldelighed, finder Advokatnævnet, at nævnet har kompetence til at behandle denne del af klagen.

Advokatnævnet lægger til grund, at [klager] blev bekendt med testamentet fra 2019 efter [Y]s død den [...] maj 2023. Advokatnævnet anser derfor klagen, der er modtaget den 28. januar 2024, for rettidigt indgivet.

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

I forbindelse med oprettelse af et testamente, hvor testators testationskompetence er begrænset i henhold til en tidligere oprettet uigenkaldelighedsbestemmelse, er det en central opgave for den advokat, der bistår i forbindelse med oprettelsen af det nye testamente, at oplyse testator om dennes begrænsede testationskompetence. Da testator ville have haft mulighed for at disponere anderledes, har advokaten som den professionelle part pligt til at sikre sig, at der er givet fornøden rådgivning herom, og at bevisbyrden for, at dette er tilfældet, påhviler advokaten.

Hverken testator eller testamentsindsatte arvinger har nogen mulighed for at bevise advokatens undladelse, og det er derfor op til advokaten selv at sikre sig beviset for, at der er ydet fornøden vejledning, f.eks. ved bemærkning i testamentet.

[Y]s tidligere ægtefælle afgik ved døden i 2003. Advokatnævnet lægger til grund, at

[A] forestod skiftet af boet efter den tidligere ægtefælle i henhold til det gensidige testamente fra 1979, og at [A] ved oprettelsen af [Y] og [Z]s testamente i 2019 således havde kendskab til det gensidige testamente fra 1979, herunder til testamentets uigenkaldelighedsbestemmelse.

[Indklagede] har bevisbyrden for, at [A] ydede [Y] fornøden rådgivning vedrørende begrænsningen i hans testationskompetence i henhold til det gensidige testamente fra 1979.

Det fremgår ikke af testamentet fra 2019, at [Y] var - blevet gjort - opmærksom på begrænsningen i sin testationskompetence.

[Indklagede] har således ikke løftet bevisbyrden for, at [Y] var blevet rådgivet om, at der var en risiko for, at hans og [Z]s testamente fra 2019 ikke kunne lægges til grund i forbindelse med fordelingen af arven i boet efter ham.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at [indklagede] som ansvarlig for [A] har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Mødet den 12. juni 2023

Advokatnævnet finder, at en stillingtagen til, om [indklagede] på mødet agerede partisk til fordel for [Z], forudsætter en bevisførelse, som ikke er egnet til at finde sted for nævnet, og nævnet afviser på den baggrund denne del af klagen efter beskaffenheden i medfør af § 17, stk. 1, i ovennævnte bekendtgørelse. Nævnet har i den forbindelse bl.a. lagt vægt på, at parterne har divergerende opfattelser af, hvad der passerede på mødet.

Udpegning som bobestyrer

Det henhører som udgangspunkt under skifterettens kompetence at vurdere, hvorvidt en advokat, der er antaget af skifteretten til at behandle et dødsbo som bobestyrer, er inhabil i forhold til at udføre det hverv, som advokaten er antaget til at udføre.

Advokatnævnet finder, at klagen over, at [indklagede] under de foreliggende omstændigheder ikke burde have ladet sig udpege som bobestyrer, rækker videre end skifterettens kompetence. [Indklagede] har endvidere efterfølgende trukket sig fra bobestyrerhvervet.

Advokatnævnet har herefter kompetence til at behandle klagen over, at [indklagede] befandt sig i en interessekonflikt, idet klagen drejer sig om, hvorvidt [indklagede] har tilsidesat god advokatskik ved at lade sig udpege som bobestyrer i boet.

Advokatnævnet lægger efter det oplyste til grund, at [indklagede] forud for mødet den 12. juni 2023 havde afholdt et indledende møde af længere varighed med [Z]. Advokatnævnet finder, at det herefter, og i hvert fald efter det passerede på mødet den 12. juni 2023, burde have stået [indklagede] klart, at hun og kontoret havde en sådan relation til den ene arving, [Z], at hun ikke burde have ladet sig udpege som bobestyrer.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Konklusion:

Sammenfattende finder Advokatnævnet, at [indklagede] i det ovenfor anførte omfang har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

[Indklagede] er tidligere ved Advokatnævnets kendelse af 19. december 2018 pålagt en bøde på 10.000 kr. Henset hertil og til flerheden af tilsidesættelser pålægges Advokatnævnet derfor i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, [indklagede] en bøde på 40.000 kr.

[Indklagede] kan indbringe afgørelsen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 d.

Herefter bestemmes:

En del af klagen afvises, og i øvrigt pålægges [indklagede] en bøde til statskassen på 40.000 kr.

På nævnets vegne

Mogens Heinsen